

Materie, og inden jeg ved noget derom, ønsker jeg ikke at forbyde mig i Enkeltheder. I Kapitel IV., der angaar Straf og Paatale, ville ærede Medlemmer vide, at der ogsaa er flet væsentlige Forandringer fra den nu gældende Ret efter Regeringsforslaget; Landsstinget har der vedtaget noget, som nærmest er en Skærpselse. Jeg kan ikke forstaa det Standpunkt, som den sidste ærede Taler (Frederiksen) indtog. Han sagde, han var en Modstander af Krybskytteri, men det ærede Medlem vilde ikke have Krybskytteriet belagt med nogen bethdeligere Straf. Men Krybskytteriet er virkelig et Angreb paa de privates Ret, over for hvilket man staar temmelig vaabenløs, saa jeg vil dog tilraade, i hvad man gør eller ikke, at man gaar til alvorlige Straffe for Krybskytteri. Paa hvilken Maade man vil forfølge denne Jagt, kan der være forskellige Meninger om, men jeg tror ikke, det kan gaa an, som et æret Medlem sagde, at komme til udelukkende offentlig Forfølgning og derved betage vedkommende en Ret til, naar han ønsker det, selv at forfølge disse Indgreb i hans Ret, der ere en Forseelse, ingen Forbrydelse. Det tror jeg ikke, man bør gaa til, men jeg mener, at man ellers godt kan gaa til offentlig Forfølgning i den Henseende. Efter den nu gældende Lovgivning have vi offentlig Forfølgning for en Del, vi have den nemlig for Fredningsbestemmelsernes Vedkommende; nu vil man ogsaa have den for Jagtindgrebs Vedkommende, og det mener jeg ikke, der kan staaes noget imod. Hvad Synspunktet for Lovforslaget angaar, er der nogle ærede Medlemmer, der have villet have som Hovedsynspunkt Rettigheden til at udøve Jagten, men det er ikke det eneste, det er ganske klart. Lovforslaget tager væsentlig Hensyn til Landbrugets, Skovbrugets og Fiskeriets Interesser, og det tager ogsaa mere almene Hensyn. Det tager saaledes ogsaa Hensyn til Dyrene, idet det aldeles ikke er tilladt at forfølge selv skadelige Dyr paa en hvilken som helst Maade. Forfølgning ved Gift, Udbrudelse ved Gift, er der sat Grænser for. Det er i denne Henseende ikke blot Dyrene, men ogsaa Befolkningen, der her maa tages et vist Hensyn til. Tilsteder man Giftanvendelse paa en hvilken som helst Maade, saa ved man, hvor man begynder, men man ved ikke, hvor man ender. Baade for nyttige Dyrs Vedkommende og selvsølgelig ogsaa for Menneskers Vedkommende er der flet Indskrænkninger i mange Retninger. Synspunktet kan ikke alene være det, hvad der baader Jagten. Men et Synspunkt er ganske vist ikke Lovforslagets, nemlig det, som det ærede

Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (W. Dinesen) vilde have frem. Han vilde lægge Hovedvægten paa at holde Folt funde og friske paa Legeme og Sjæl ved denne Friluftssport, men det kan jo ogsaa ske ved anden Sport. Det ærede Medlem vilde have det indrettet saaledes, at Jagten blev let tilgængelig i Begyndelsen af April og i Slutningen af September. Det synes, som om det ærede Medlem her vilde have en særlig Begunstigelse for Rigsdagsmændene og indrettede det bestemt for dem i denne Henseende; saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Jeg kan meget godt tænke mig et saadant Standpunkt fra det ærede Medlems Side, hvis det er saaledes at forstaa, men jeg vil dog rigtig nok spørge, om det, hvis Rigsdagsmændene og mange andre kunde have godt af at øve Sport, saa just bør være Jagtsporten. Jeg tror i det hele, at fra det Synspunkt, det ærede Medlem anlægger, skal man vanskelig komme til det Synspunkt, at særlig Jagten skal favoriseres. Der er mange andre Slags Friluftssport, som ere lige saa funde, der ere langt mere tilgængelige. Fra Rigsdagens Synspunkt tror jeg ikke, det ærede Medlem her vil trænge igennem. Det kan være, at han paa andre Punkter kan saa sin Vilje; det vil jeg ikke sige noget om. Der er flere ærede Medlemmer, bl. a. den ærede Taler, jeg har nævnt, der have dvælet særlig ved Spørgsmaalet om Jagtegn, Helligdags- og Nattejagt, om Retten til at nedskyde eller ødelægge Hunde osv. Jeg indrømmer, at det er Spørgsmaal af Betydning. Med Hensyn Helligdagsjagten tror jeg, at man er i nogen Misforstaaelse. Den nuværende Lov af 11te April 1876 § 5 kender Indskrænkning i Jagtretten af Hensyn til Helligdagene og Kirketjenesten, idet det er forbudt at holde Klavjagt og Jagt i Selskab. Jeg tror ikke, at Jagt i Selskab kan begrænses til Jagt med Mynder, som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds mente; det maa være al Jagt i Selskab, der er forbudt i Kirketiden. Hvis man af Hensyn til Helligdagene maatte komme til en Bestemmelse, saa maatte den nødvendigvis gaa ud paa at forbyde al Jagt i Kirketiden. Ud den Vej kan man imidlertid ikke godt motivere et fuldstændigt Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage, dertil maa andre Motiver. Det forekommer mig ogsaa, at der er saadanne Motiver. Det er for øvrigt ikke fra Regeringens Side, at Forslaget er kommet frem, men der er saadanne Motiver, thi det er i mange Tilfælde en daarlig og farlig Jagt, som udøves af Søndagsjægere. Det er en Dvælsesjagt, og "Søndagsjæger" er